

Arrest

nr. 146 205 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit de bestreden beslissing:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidscontract dd. 23.05.2013 van bepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling (29.05.2013-01.09.2013); bijbehorende loonfiches voor de periode april - augustus 2013; periodeoverzicht mei 2013
- loonfiches voor de periode augustus — september 2013

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is via een contract van bepaalde duur dat loopt tot 05.01.2014.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld via een kortlopend contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het huidige tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur; of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten.

Tevens worden documenten voorgelegd m.b.t. de bestaansmiddelen van een derde, mevr. C Vicky. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet; schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet; schending van artikel 42, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 7 en artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004; schending van de formele en materiële motiveringsplicht; schending van het redelijkheidsbeginsel; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.

4.2.1. De aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd door de verwerende partij geweigerd op basis van het gegeven dat de heer Luc C niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar de tewerkstelling van de heer Luc C, de Belgische onderdaan, zijnde een tewerkstelling bij de firma "NV P" te Adinkerke en naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet: (...). De referentiepersoon, de echtgenoot van de verzoekende partij, de heer Luc C, werkt, zoals reeds vermeld, in P te Adinkerke. Hij is daar aan de slag als "attractiebediende". Het basismaandinkomen van de heer Luc C uit zijn tewerkstelling bedraagt 1.522,07 euro. Bijgevolg is artikel 40ter, eerste lid, derde streepje van de Vreemdelingenwet is geschonden, nu het bedrag van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de verzoekende partij voldoende hoog is. De verwerende partij gaat in haar bestreden beslissing er ten onrechte van uit dat de inkomsten uit de tewerkstelling van de heer Luc C "noch stabiel noch regelmatig" zouden zijn (stuk 1). De verwerende partij is in de bestreden beslissing die mening toegedaan nu de verzoekende partij is tewerkgesteld via een kortlopend contract van bepaalde duur. De verwerende partij verwijst de verzoekende partij verder geen bijkomende documenten te hebben voorgelegd waaruit blijkt dat het huidige tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. De verwerende partij houdt echter geen rekening met de concrete omstandigheden. Immers, de NV P heeft als bedrijf een "seizoensgebonden activiteit", wat voor gevolg heeft dat er geen contracten voor een volledig jaar voor onbepaalde duur kunnen worden afgegeven (stuk 6). De werkgever is bovendien uitermate tevreden over de heer Luc C en er wordt hem opnieuw een contract aangeboden voor volgend jaar (stuk 6) De tewerkstelling in het seizoen 2014 zal starten begin maart 2014 tot januari 2015, en dit op voltijdse basis (stuk 6). De tewerkstelling in de NV P wordt bijgevolg uitgevoerd op een andere manier. Tijdens de maanden van tewerkstelling (maart 2014 - januari 2015) wordt er op voltijdse basis gewerkt, en is er geen tijd voor vakantie. Immers, vanaf maart 2014 begint het pretpark weer op volle toeren te werken. Men kan dus eigenlijk stellen dat de heer Luc C op heden momenteel in zijn zogenaamde "winterstop"jaarlijkse vakantie is. Voor de periode dat de heer Luc C in "winterstop" is krijgt hij voor de periode 22 januari 2014 tot en met eind februari 2014 een werkloosheidsuitkering. Begin maart 2014 kan de heer Luc C immers weer full - time aan de slag bij de NV P. De verzoekende partij verwijst ten overvloede naar artikel 40ter, eerste lid, derde streepje van de Vreemdelingenwet: (...) De korte periode waarin de heer Luc C een werkloosheidsuitkering ontvangt dient dus mee in aanmerking te worden

genomen, nu het vast staat dat de heer Luc C vanaf maart 2014 weer aan de slag kan als attractiebediener bij P. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat er dit jaar opnieuw terug vele vacatures zijn die openstaan bij P te Panne (Adinkerke) (stuk 7). Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling van de referentiepersoon dient te worden afgewezen worden als "niet stabiel noch regelmatig". Niet enkel gaat de bestreden beslissing uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten maar doet zij ook geen verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. De tewerkstelling van de heer Luc C is misschien van bepaalde duur, maar deze is inherent aan de activiteit van de werkgever, ni. seizoensarbeid (stuk 6). De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelede op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van de heer Luc C, de echtgenoot van de verzoekende partij. Zo dient men eveneens de gezinssituatie van de verzoekende partij en de heer Luc C in rekening te brengen. Het gehuwde koppel kennen elkaar sinds 1989. Zij zijn maar liefst 10 jaar getrouwd en hebben een meerderjarige dochter die 24 jaar oud is! De dochter van de verzoekende partij en de heer Luc C woont weliswaar nog thuis bij haar ouders, maar zij staat in functie van haar studies als verpleegster te Brugge onder het O.C.M.W. Bijgevolg wordt er aan de verzoekende partij en de heer Luc C door het O.C.M.W. een bedrag van 200,00 euro betaald voor kost en inwonen voor hun dochter. De dochter is dus volledig zelfstandig en haar studies brengen geen extra kosten voor de verzoekende partij en de heer Luc C met zich mee. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij en de heer Luc C al sinds juli 2009 de eigenaar van het huis te 8600 Diksmuide, Wilgendijk 4. Voor dit huis werd er door de partij en een woonkrediet afgesloten, doch een woonkrediet zal in 2014 volledig afbetaald zijn. De verzoekende partij en de heer Luc C kijken dus in de nabije toekomst uit naar een woning zonder extra kosten. Eveneens dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij reeds vanaf haar aankomst in België in oktober 2012 er alles aan heeft gedaan teneinde zich te integreren in de Belgische maatschappij. Zo heeft de verzoekende partij van 8 januari 2013 tot 19 februari 2013 het inburgeringsprogramma gevolgd. De verzoekende partij legt een attest cursus maatschappelijke Oriëntatie voor (stuk 8). De verzoekende partij heeft zich eveneens ingeschreven in het "Centrum voor Basiseducatie Open School" in De Panne. Zij volgt er Nederlandse les als tweede taal, en doet dit al sinds 11 maart 2013. De verzoekende partij legt bewijzen voor van het slagen in de Nederlandse taallessen (stuk 9). De verzoekende partij is eveneens ingeschreven in de VDAB van Diksmuide en heeft onlangs haar getuigschrift "huishoudhulp met dienstencheques" behaald (stuk 10). Uit al deze gegevens blijkt dat de verzoekende partij snel een eigen inkomen kan genereren. Ten onrechte heeft de verzoekende partij geen rekening gehouden met de mogelijkheid tot het bekomen van eigen inkomsten van de verzoekende partij.

4.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt: (...) De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd. Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn. De verzoekende partij en de heer Luc C zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de heer Luc C als de verzoekende partij op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in zijn behoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit de financiële situatie van de verzoekende partij en de heer Luc C die hierboven werd uiteengezet. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden.

4.2.3. De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Enerzijds heeft de heer Luc C op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen uit arbeid. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Anderzijds kunnen de inspanningen de verzoekende partij zelf levert, teneinde op (korte) termijn een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden. De verzoekende partij wenst hierbij eveneens op te merken dat dat zij nog nooit een beroep heeft gedaan op de hulp van de Belgische overheid. Bovendien heeft zij

geenszins de intentie dit in de toekomst te doen. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet ten laste van de openbare overheden zal vallen.”

2.2. De verwerende partij repliceert:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij slechts een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur werd voorgelegd voor voltijdse tewerkstelling tot 01.09.2013, met bijhorende loonfiches voor de periode tot september 2013. Tevens werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat de verzoekende partij haar echtgenoot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tewerkgesteld was via een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tot 05.01.2014. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde dat de aangetoonde bestaansmiddelen van de verzoekende partij noch stabiel, noch regelmatig waren, gelet op het feit dat deze voortvloeiden uit een kortlopend contract van bepaalde duur. De verzoekende partij levert in haar tweede middel kritiek op het feit dat de voorgelegde bestaansmiddelen wel degelijk voldoende hoog zouden zijn, doch dienaangaande merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd dat de bestaansmiddelen niet toereikend zouden zijn. Verweerder laat evenwel gelden dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tevens voorschrijft dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig moeten zijn, waarbij rekening dient te worden gehouden met hun aard. In casu kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestaansmiddelen uit een kortstondige arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bezwaarlijk als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd, inzonderheid gelet op het feit dat door de verzoekende partij geen bijkomende documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat er door haar echtgenoot een nieuwe arbeidsovereenkomst zou zijn gesloten. Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel aanvoert dat haar echtgenoot inmiddels een nieuwe arbeidsovereenkomst kreeg aangeboden vanaf maart 2014, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin werd door de verzoekende partij reeds eerder toelichting verschaft aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nopens de tijdelijke werkloosheidsuitkeringen in de zogenaamde winterstop. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. (...). Verweerder laat voorts gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij nopens de onroerende eigendom van haar echtgenoot evenmin afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat de eventuele voile eigendom van een woning desgevallend dienstig is tot bewijs van de vereiste van behoorlijke huisvesting, doch uiteraard geenszins bewijst dat de te vervoegen persoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te kunnen nemen. De verzoekende partij heeft bij de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ook geen stukken voorgelegd, waaruit zou blijken dat de echtgenoot inkomsten haalt uit diens eigendomsrecht van het onroerend goed, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de onroerende eigendom niet in overweging werd genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de te vervoegen Belg. (...). De verwerende partij merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan. In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, waar door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat de voorgelegde inkomsten uit een kortstondige arbeidsovereenkomst onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. Terwijl ook de verzoekende partij haar beschouwingen als zou de bestreden

beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, kunnen niet worden aangenomen. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *arbeidscontract dd. 23.05.2013 van bepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling (29.05.2013-01.09.2013); bijbehorende loonfiches voor de periode april - augustus 2013; periodeoverzicht mei 2013*
- *loonfiches voor de periode augustus - september 2013*

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is via een contract van bepaalde duur dat loopt tot 05.01.2014.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld via een kortlopend contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het huidige tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur; of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten.”

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.»).

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 23 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC